

ЕДНО

– Точно това се случи с Лиз и Лайънел, когато Кисмет изчезна, след като завърши гимназия...

Бабата на Фин стоеше пред изхода за заминаващи и се притесняваше.

– Бабо! Той е в сградата. Ще дойде всеки момент – каза Фин.

Чакаха появата на чичо Ал. Той трябваше да я покрива, докато тя се наслаждава на заслужен отпуск – полет до Осло, за да участва в „плетачески круиз“ около Скандинавия с още стотина сивокоси, отдадени на плетивото ентузиастки.

Ал беше обещал да се отбие у баба предната вечер.

Освен това беше обещал да се видят на летището.

Освен това беше обещал – току-що, по телефона – да се срещнат на изхода за заминаващи.

Но Ал... е, Ал си е Ал и при него нищо не е сигурно, а бабиният начин да се справи със стреса, който

синът ѝ ѝ причиняваше още от люлката досега, тридесет и две години по-късно, беше да изпълва пространството с неспирен поток тревожни брътвежи.

– ...Кисмет, най-голямата с татуировките, трябваше да летят чак до Киншаса, изхарчиха пет хиляди лири, глупачката си беше загубила телефона, не я знаеха жива ли е, мъртва ли е, представяш си какво е това за един родител – *ама къде е той?* – гледах им котката и тя имаше проблеми с бъбреците като Тайгър...

– *Последно повикване за пасажер Вайълет Алънби, полет 103 за Осло, да се яви незабавно на изход 14* – обяви глас по говорителите.

– ...Джон добре че ме прати при Уокинг, младата ветеринарка от Нова Зеландия, чудно момиче, даде ми храна и билки...

– Бабо! Моля те!

– Винаги мога да хвана следващия...

– Нееееее, бабо! – Фин започна да се върти от безсилие.

– Инфинити! – сопна се тя. – *Не мърдам оттук.*

(Инфинити. Всичко, което Фин знаеше за баща си – и не му трябваше повече – се съдържаше в името му. Що за човек би кръстил детето си на математическо понятие? „Точно такъв човек, какъвто си представяш“, казваше майка му с копнеж и добавяше, че е направила всичко по силите си да не го кръстят „ $E=mc^2$ “.)

– Ал е тук! Ще се *оправя!*

– Няма го! Само на едно можеш да разчиташ – че на него не може да се разчита. Каза, че е в „сградата“, но това може да означава всичко. Може да означава, че е във въображаема сграда или в сграда на друг континент, на друга планета...

- Бабо, качвай се на самолета!
- Имам си задължения. Ти си дете...
- Вече съм *почти тийнейджър*.

– ...и ако *наистина* си мислиш, *ако той си мисли*, че ще те зарежа на произвола на съдбата на летище, пълно с бацили, засилени колички за багаж и международни терористи...

И тогава, слава богу, иззад ъгъла, с вид на току-що изтъркалял се от леглото, се появи Ал.

Почти метър и деветдесет и слаб като вейка, донякъде мускулест, донякъде кокалест, донякъде жилест, с велурено сако и древни рипсени панталони, износени до безобразие, тъмна коса, още по-тъмни очи, залепени с тиксо дизайнерски очила и вдигната в смаян поздрав ръка, сякаш се е разхождал наоколо и случайно ги е забелязал.

– Алън! Къде беше, за бога?

– А...? Ами имах малко работа – реши, че това е достатъчно. – Защо си още тук?

Джаф!

На каишка до Ал подскачаше радостен, висок до коляното мелез (според Фин кръстоска между шпаньол и хиперактивно кенгуру).

– Какви ги вършиш с Йо-йо? Тук не пускат кучета!

– Видях го как *стои вързан отвън*. *Плачеше*.

Вече привличаха вниманието на неколцина служители в другия край на тълпата.

– Прекрасно! Сега ще ни арестуват... – рече баба.

– Трябва да я изкараме оттук – каза Фин на Ал.

И тогава Ал я награби като пеленаче, лепна ѝ една целувка на бузата, после я пусна и я ориентира в правилната посока.

– За бога, аз съм на шестдесет и три!

Фин затъгури куфара ѝ след нея и с Ал я подкара като неохотно добиче през изхода за заминаващи.

– Говори ли с госпожа Дженингс? Тя се съгласи да посреща и изпраща Фин от училище.

– Не спирам да си говоря с госпожа Дженингс – потвърди Ал.

– Върви, бабо!

– Лъжец! – възмути се тя. – Храната е в хладилника, надписана...

– Храната е в хладилника, ножовете и вилниците са в чекмеджетата, има врати и прозорци, които осигуряват достъп до жилищното пространство... – прекъсна я Ал.

– Ключовете!

– ...ключовете за което се намират в джоба на Фин, който представлява парче плат, пришито към панталоните му на приблизително еѝ такава височина. Стига, майко! Мога да претопля лазаня и да пазя примерно поведение една седмица!

– Виж, в това силно се съмнявам!

Вече беше пришпорвана и от силно порумениял служител на летището.

– Обичам те, бабо, да си прекараш супер!

– Ти също, скъпи, но наистина внимавай. Ал? Алън?

– Обещавам, че ще е добре, върви!

Щом баба най-сетне изчезна през паспортния контрол, Фин се смъкна на колена от облекчение, а Йо-йо започна да му ближе лицето.

Ал го погледна объркан и рече:

– Тя училище ли каза?

След петнадесет минути баба вече беше в небесата, а Фин и Ал се изстреляха от „Хийтроу“ по М25 с лотуса „Елън“ от края на 60-те, собственост на Ал. Това беше двуместен кабриолет S3 с купе тип спайдър, пригодено към спецификациите на Ал и способно да развие мощност от 188 конски сили. Вятърът рошеше косите им и Йо-йо, изплезил език, се наслаждаваше на това. Фин го *обожаваше*. Според баба колата беше върховен пример за финансовата безотговорност на Ал.

– Ами омръзнаха ми красивите рокли и не можах да измисля нищо по-добро, за което да прахосвам – отвърщаше ѝ той, но Фин знаеше, че това е вярно само донякъде, защото веднъж беше открил в чантата на баба си чекове от Ал, и то за огромни суми. Колкото и странно да се държеше Ал, хората като че ли все още искаха парченце от него – корпорации се нуждаеха от техническа помощ, фармацевтични компании търсеха кой да им подреди молекулите, правителства не можеха да се отърват от ядрени отпадъци. Всички опираха до Ал.

Той имаше малка лаборатория в сърцето на Лондон и беше „нещо като учен“: атомен физик с блуждаещ ум, който трудно се побираше в категории, в науката или в живота.

Той беше единственият човек, или поне така твърдеше, който е бил уволнен от университета в Кеймбридж, Англия, и този в Кеймбридж, Масачузетс, по *едно и също време* (защото беше оспорил Стандартния модел на физиката на частиците чрез Тау неутрино парадокса и защото беше ударил десничарски икономист с варена камбала по време на свата, съответно).

Ал виждаше в това доказателство за висок морал. Баба виждаше в това доказателство за лудост и се молеше да не се предава по наследство. След като беше родила две абсолютно безразсъдни деца, тя бе решена да тапицира единствения си внук с шестнадесет тона памучна вата.

Фин вече заприличваше на кокалестия и тромав Ал, но имаше пясъчноруса коса, която растеше в няколко посоки едновременно („като на баща ти“), и безумно сини, дълбоко сини очи („като на майка ти“), а сега баба му се измъчваше и от факта, че е наследил склонност към „собствено мнение“ за нещата (отказваше всякаква жълта храна освен яйчен крем, изтъкна „желанието за конфронтации“ у един учител на родителска среща и обсъждаше „проблемите си с религията“ с викария *по време на погребение*).

Всъщност Фин не искаше да разстройва никого. Той само се опитваше да избяга от скуката, което означаваше – както сам посочи във Фейсбук профила си – „да не си на една и съща планета с училището“. Обичаше баба си и с всички сили се старал да не ѝ причинява ненужни страдания: избягваше опасните спортове, сбиванията в училищния двор и потенциално смъртоносните забавления. (Като не се отказваше от правото си на самозащита, разбира се. А и кой би устоял на изкушението да си направи фойерверки у дома? Или пък да кара скейтборд към басейна на съседите, или да се премията през глава на бетон, или...).

Когато беше с Ал обаче, нямаше правила.

Чичовците на другите играеха голф. Чичовците на другите им даваха по десет лири за Коледа. За Ал всеки миг криеше възможност за откритие и забавле-

ние и Ал никога не казваше „не“. Дори Фин осъзнаваше, че това е малко откачено, но за него нямаше нищо по-вълнуващо от присъствието на чичо му.

– Аз го обучавам – отвръщаше Ал на оплакванията на баба.

– На какво?! – питаше тя ужасена (защото знаеше, че понякога той действа и на секретния фронт). На живота, предполагаше Фин, и се доверяваше изцяло на неговото обучение, защото главата на чичо му може и да беше в облаците, но сърцето му винаги се намираще на правилното място. Да, той беше безотговорен и ненадежден, той може и да имаше „трудности в някои отношения“ (включително паркирането, съхранението на вещи и поддържането на чистота), но изграждаше мост между ежедневието и живота такъв, какъвто трябваше да бъде – импулсивен, поучителен и пълен с неща, които експлодират.

Той се отбиваше през уикенд, понякога оставаше за седмица през ваканциите и прекара цяло лято с Фин след смъртта на майка му.

– Събра ли си багажа? – попита Ал.

– Да!

– Взе ли паспорта, провери ли датата?

– Да!

Джаф, добави Йо-йо.

– Оборудването готово ли е?

– Подредено е в гаража.

– Оръжия? Нали знаеш, че там още има вълци?

– М60 със страничен гранатомет.

– Ха! Това не ти е ексбокс, това е на живот и смърт – слънцезащитен крем?

– Слънцезащитен крем, сенници, палатка, дрехи,

дъждобрани, швейцарско ножче, десертче „Марс“, фенерче, запалка, джипиес – дори имам надуваема възглавница.

„Вярвай на себе си – това беше едно от Трите Големи правила на майка му. – Не можеш винаги да разчиташ на другите.“

Багажът на Фин тежеше 6,5 килограма, в спретнатата непромокаема раница.

Беше готов за всичко.

– Обзалагам се, че до тази сутрин дори не си си спомнял къде ще ходим! Сигурен съм, че дори не си си взел душ! – подразни той чичо си.

Ал се престори на възмутен.

– Какво! Имам кредитни карти, справочник за ресторантите и половин опаковка чипс. Така че да товарим и да отпрашваме.

ДЕН ПЪРВИ 07:33 ч. (по Гринуич). Хуук Хол, Съри, Великобритания

Конвой от шест автомобиля спря тихо пред Хуук Хол. Очакваха ги. Нямахше много приказки.

В едната кола беше командир Джеймс Клейтън Кинг (Хароу, Оксфорд, Кралска флота, Министерство на отбраната, Тайни служби, председател на S&Z), познат просто като Краля. Не веселият крал от детските стихчета, а от жестокия, властен тип. Бледа кожа, мощна челюст и огромна интелигентност. Не беше чак толкова страховит, колкото предполагаша очите му с

тежки клепачи, но му харесваше да го предполагат.

Двама офицери от Службата за сигурност изскочиха и отвориха вратата. От следващите коли се появиха още важни клечки от подобен род, включително генерал Маунт от Съвета на началник-щабовете, придружаван от трима адютанти.

Те бяха поведени през комплекса до Централната зала за полеви анализ (ЦЗПА), бетонен хангар с размерите на катедрала, където изследователите можеха да пресъздадат или контролират всевъзможен климат и среда – от лунен пейзаж до тучна тропическа гора, и после да взривят, издухат или отровят всичко в нея, просто за да видят какво ще стане. С две думи, това беше огромен тестов тунел и едно от трите подобни съоръжения в света.*

Изкачиха се до стоманена платформа към контролната галерия от стъкло и бетон, която опасваше сградата. Другите вече бяха тук: еkleктична смесица от военни, учени, инженери и мислители.

Група очилати експерти от изследователски институт в Солсбъри се бяха отделили надменно от останалите и изглеждаха недоспали.

Последваха ръкостискания, кимания, но не и възторжени плесвания на ръце. Чай и кафе бяха предложени и отказани. Бисквитите останаха недокоснати.

Световният неправителствен комитет за реакция при заплахи (наричан още С&З) беше сформиран през октомври 2002 година, за да се справя с необичайни заплахи за световната сигурност и за самата плът на Западната цивилизация. В него членуваха четирнадесет експерти и ръководно ядро от петима,

* Другите две са в Шънтян, Китай, и Брукхейвън, САЩ.

председателствано от командир Кинг. За последното десетилетие се бяха събирали три пъти* и знаеха, че щом са тук, положението е сериозно.

Смъртоносно сериозно.

Един техник обяви:

– Готови сме, когато кажете, сър.

– Добре. Запечатайте залата – нареди командир Кинг.

Изчака вратите да се заключат и капациите да се спуснат с бръмчене и рече:

– Така... Сигурно се чудите защо ви извикахме тук.

Говореше с дълбок, свикнал да издава команди глас – контролиран, суров и все пак театрален.

– Един от нашите учени изчезна. И *изглежда* е освободил... това...

Техникът натисна бутон и на огромния екран се появи изображение...

ДЕН ПЪРВИ 07:41 ч. (по Гринуич). Чилърдс
Копс, Бъркшир, Великобритания

Убивай убивай убивай убивай убивай убивай убивай...

* След ядреното бедствие в Япония, шантажа с химическо оръжие от страна на Ирак и терористичен акт на борда на Международната космическа станция.